

РЕШЕНИЕ

№ 2921

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 30.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11163** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 184, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С699-0035702 от 14.10.2020 г., издадена от Л. П. Х., на длъжност началник отдел “Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят сочи, че заповедта е издадена при наличието на съществени нарушения на съдопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби, при несъответствие с целта на закона, поради което е незаконосъобразна и необоснована. Твърди, че не бил съставено НП, което лишавало нарушителя от възможността да прекрати окончателната мярка в хипотезата на чл. 187, ал. 4 от ЗДДС. Твърди наличието на колизия между нормите на чл. 186 и чл. 187 от ЗДДС. Счита, че не е налице хипотезата на чл. 186, ал.1, т.1, б „а“ от ЗДДС. Соочи още, че принудителната административна мярка не е съобразена с целта на закона, като излага доводи за нарушение принципа на съразмерност залегнал в чл. 6 от АПК. С оглед на изложеното жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което обжалваният акт да бъде отменен, като незаконосъобразен.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - началник отдел “Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален

контрол“ при ЦУ на НАП, редовно призована, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата като неоснователна. Моли издадената заповед за налагане на принудителна административна мярка да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представения по делото и кредитиран като писмено доказателство Протокол за извършена проверка № 0035702 от 05.10.2020 г., се установява, че на 05.10.2020 г., в [населено място], от длъжностни лица при ТД на НАП – С. била извършена проверка на търговски обект – магазин за обувки, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], при която било установено, че при изрешена контролна покупка на 1 чифт обувки на стойност 89.90 лева, заплатени в броя от органите по приходите и прието плащане от Д. А., управител на [фирма], не бил издаден фискален бон от функциониращото в обекта ФУ при плащането, нито бележка от кочан. Нарушението било потвърдено и от изведен КЛЕН-отчет от ФУ от 05.10.2020 г.

За установяване на извършеното нарушение е съставен протокол /л. 18 от делото/, подписан без възражения.

На 14.10.2020 г., началник отдел “Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, във връзка извършената проверка издал оспорената, в настоящото производство, заповед № ФК-С699-0035702 от 14.10.2020 г., с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б „а“ от ЗДДС, във връзка с чл. 187 от ЗДДС, е наложил на [фирма] принудителна административна мярка (ПАМ) - запечатване на търговски обект - магазин за обувки, находящ се в [населено място], ул [улица] е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни.

По делото са представени с административната преписка и приети като доказателства и други писмени документи, които съдят кредитира като допустими и относими към спора по делото.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от „ [фирма], който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 във вр. с ал.2 и ал.3 от АПК и се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С853-0460088 от 18.12.2020 г., издадена от Л. П. Х., на длъжност началник отдел “Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б „а“ от ЗДДС, във връзка с чл. 187 от ЗДДС, е наложил на [фирма] принудителна административна мярка (ПАМ) - запечатване на търговски обект - магазин за обувки, находящ се в [населено място], ул „Г.С.Р.“ № 161 и е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията установени с АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да се съдържат фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания.

Видно от Заповед № ЗЦУ – 1148/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП, на основание чл.10, ал.1, т. 1 от ЗНАП и чл. 186, ал. 3 и ал. 4 от ЗДДС, директорите на дирекция „Контрол” в ТД на НАП са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки „запечатване на обект” по чл.186 от ЗДДС, поради което обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и не страда от пороци, влечащи нейната нищожност. Спазени са изискванията за форма на административния акт, като не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административно производствените правила, като доводите изложени от жалбоподателя в тази връзка са неоснователни.

В процесния случай принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б „а“ от ЗДДС и е с оглед целта на закона за предотвратяването и преустановяването на административни нарушения, както и за предотвратяване на вредните последици от тях по арг. от чл.22 ЗАНН. Разпоредбата на чл. 186 от ЗДДС урежда хипотезите, при които се налага ПАМ, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, сред които е и неиздаването на съответен документ за продажба по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. “а“ от ЗДДС. Следователно, условието, което поставя цитираната правна норма, послужила като основание за налагане на процесната принудителна административна мярка, в случая е дружеството жалбоподател, като лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., да е допуснал нарушение на установения законов ред или начин за документиране на извършена продажба, свързано с неиздаване на съответен документ за продажба – в случая фискален касов бон или касова бележка от кочан, което представлява административно нарушение на чл. 185, ал.1 ЗДДС във връзка с чл. 118, ал. 1 ЗДДС и чл. 25, ал.2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ.

От приобщените по делото и обсъдени по-горе писмени доказателства, в това число и протокол за извършена проверка № 0035702 от 05.10.2020 г., който като официален документ се ползват с материална доказателствена сила относно изложените в него факти, неопровергани в хода на делото от страна на жалбоподателя, се установява по-безспорен начин извършено от страна на последния нарушение на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на Министъра на финансите, а именно, че на 05.10.2020 г. при извършена от него продажба на стоки - 1 чифт обувки на стойност 89.90 лева, заплатени в броя от органите по приходите и прието плащане от Д. А., управител на [фирма], не е издал фискален бон от въведеното в експлоатация и работещо в обекта фискално устройство, за което в чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е предвидено налагане на наказание - глоба или имуществена санкция. Неиздаването на надлежен документ за получено плащане при осъществена продажба е предпоставка за налагане на принудителната административна мярка по чл.186 ЗДДС.

Принудителната мярка „запечатване на обект“ е с превантивна цел, която в случая е налице, тъй като към момента на постановяването ѝ дружеството не е било преустановило дейността си, т.е. съществува възможност за извършването и на друго

нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане.

При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. В конкретния случай такава преценка е била направена и подробно аргументирана от административния орган с мотиви, които съдът намира за напълно достатъчни за формиране на извод относно спазване изискванията на съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност - в оспорения акт се съдържат конкретни обстоятелства, при които е извършено нарушението, посочено е, че продължителността на срока е определен с оглед начина и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние, както и факта, че нарушителят отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните изисквания за нея и с начина на организация на същата, поради което съда намира, че не е основателен доводът в жалбата за бланкетност на мотивите, с които се аргументира продължителността на срока. Предвид изложеното, съдът намира оспорената заповед за издадена в съответствие с материалния закон.

Релевираните в жалбата доводи относно развилото се административно-наказателно производство и твърденията за липса на издаване на НП са ирелевантни за настоящия спор и това е видно и от нормата на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС, в която изрично е посочено, че ПАМ се прилага независимо от имуществените санкции /в този смисъл и Решение № 12763 от 25.11.2008 г. на ВАС по адм. д. № 8007/2008 г./. Макар двете производства да са породени от един и същ юридически факт имат самостоятелно съществуване. Това произтича и от техния характер: ПАМ имат преустановителни, възстановителни или превантивни функции – в случая процесната ПАМ има за цел да пресече и преустанови извършването на следващи нарушения, докато с АУАН се установява конкретно извършено административно нарушение, а с НП се прилага санкцията на съответната административноправна норма. ПАМ от своя страна няма санкционен характер. Същата се налага с оглед обективното извършване на посоченото нарушение, има за цел неговото преустановяване и превенцията срещу последващи неправомерни деяния.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази й част.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

На основание чл. 143, ал. 4 АПК в полза на ТД на НАП-С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.
Воден от горното, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С699-0035702 от 14.10.2020 г., издадена от Л. П. Х., на длъжност началник отдел “Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

